

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 49/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...)			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			

# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Obrońca oskarżonego L. W. podniósł zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu wyrażającej się w orzeczeniu „bezwzględnej kary pozbawienia wolności 4 lat i 10 miesięcy, w sytuacji gdy stopień zawinienia oskarżonego, postawa prezentowana w toku postępowania przygotowawczego i</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>sądowego, warunki osobiste, szczerze przyznanie się do winy oraz wyrażenie skruchy na rozprawie warunkują ponad wszelką wątpliwość możliwość orzeczenia kary w łagodniejszym wymiarze”.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut obrońcy okazał się wręcz oczywiście bezzasadny, ponieważ wymierzona L. W. (W.) kara pozbawienia wolności nie tylko, że nie raziała surowością, ale jednoznacznie raziała łagodnością, co skutkowało uwzględnieniem podniesionego w tym kierunku zarzutu w apelacji prokuratora i podwyższeniem orzeczonej kary do 6 lat pozbawienia wolności.</p> <p>Ma rację obrońca, że L. W. co do zasady przyznał się do popełnienia zarzuconego mu przestępstwa, choć</p>			

jego wyjaśnienia w toku całego postępowania były zmienne. W pierwszych swoich relacjach zaprzeczył niektórym faktom, a ich wystąpienie przyznał dopiero na dalszym etapie postępowania.

Prawdą jest, że stopień zawinienia L. W. był mniejszy aniżeli M. U., który był pomysłodawcą przestępstwa rozboju. Ten ostatni też „wydawał polecenia” L. W., co dostrzegła sama pokrzywdzona w trakcie zdarzenia.

Nie można również mieć zastrzeżeń do zachowania L. W. w toku całego postępowania i z aprobatą przyjąć trzeba wyrażoną przez niego skruchę.

Niemniej, przytoczone okoliczności, podkreślone przez obrońcę, nie mogą skutkować obniżeniem wymierzonej oskarżonemu kary, gdyż po jego stronie leżą istotne okoliczności obciążające, które doprowadziły do obostrzenia kary i to mimo złagodzenia

przyjętej kwalifikacji prawnej, to jest przyjęcia w miejsce art. 280 § 2 k.k. art. 280 § 1 k.k., o czym będzie mowa bliżej przy omówieniu apelacji obrońcy oskarżonego M. U..

Po pierwsze, L. W. był już w przeszłości karany. Obecnie dopuścił się przestępstwa o o wiele większym ładunku społecznej szkodliwości.

Świadczy to o tym, iż nie wyciągnął on należytych wniosków i postanowił nadal kroczyć drogą przestępstwa.

Uprzednie skazanie nie zrobiło na nim żadnego wrażenia i nie wdrożyło go do przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Mało tego, stopień jego demoralizacji wzrasta.

Po drugie, oskarżony jednym czynem naruszył różne dobra chronione prawem, co znalazło wyraz w przyjętej kwalifikacji kumulatywnej.

Mianowicie, godził on w mienie (art. 280 § 1 k.k.), w wolność (art. 189 § 1 k.k.), w zdrowie (art. 157 § 2 k.k.) i w wiarygodność

dokumentów (art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k.). Zgodnie z art. 115 § 2 k.k., przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu należy wziąć pod uwagę m.in. rodzaj i charakter naruszonego dobra. Niewątpliwie wielość naruszonych dóbr musi wpłynąć na podwyższenie stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Po trzecie, L. W. dopuścił się przestępstwa mającego charakter czynu ciągłego w rozumieniu art. 12 § 1 k.k. Skazanie zaś za ten czyn, zgodnie z art. 57b k.k., stanowi wypadek nadzwyczajnego obligatoryjnego obostrzenia kary.

Po czwarte, na co słusznie zwrócił uwagę prokurator w swojej apelacji, nie można tracić z pola widzenia sposobu popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu przestępstwa. Otóż, działając wspólnie i w porozumieniu z M. U., zaplanował całe przestępne przedsięwzięcie.

Motywowany łatwym zyskiem zwabił A. D. (1)

w odludne miejsce, a następnie wraz z M. U. zaatakował w stodole. Był to brutalny atak. Pokrzywdzona była dosłownie bezbronna. Przerazona. Ze strachu oddała mocz. Atakowało ją dwóch silnych mężczyzn. Zaczęli od uderzenia jej w tył głowy, a następnie trzykrotnie porazili ją paralizatorem. Potem przewrócili na ziemię, a L. W. celowo przygniótł pokrzywdzoną swoim ciałem, aby uniemożliwić jej obronę. Oskarżeni podjęli próbę skrępowania rąk A. D. (1) i zaklejenia ust taśmą. M. U. ciągnął ją za prawą rękę, a L. W. za lewą rękę. Choć inicjatywną rolę odegrał M. U., to jednak rola L. W. nie była pośrednia. Także i on wykazał się brutalnością. Skwapliwie też wykonywał polecenia M. U., w tym zabrał pokrzywdzonej torebkę z pieniędzmi, które zostały jej skradzione w wyniku rozboju. Co istotne, krzyki napadniętej A. D. (1) usłyszał właściciel posesji, na której doszło do

zdarzenia, J. J. i zainteresował się tym co się dzieje. Wtedy to właśnie L. W. wyszedł do niego ze stodoły i kłamliwie zapewnił, iż pokrzywdzona wpadła do dziury, lecz sytuacja została już opanowana i nie ma potrzeby wzywania karetki pogotowia, co J. J. chciał uczynić. Nadto już po zaborze torebki z pieniędzmi oskarżeni nadal przetrzymywali A. D. (2) w stodole, utrzymując pozbawienie jej wolności. Pilnowała ją L. W.. W tym czasie M. U. zatelefonował do nieustalonego mężczyzny i oczekiwał na jego przyjazd. Po przyjeździe tego mężczyzny doszło do „ogłędzin” samochodu, którym na miejsce zdarzenia przyjechała pokrzywdzona. Mężczyzna rozważał nabycie pojazdu, ale ostatecznie nie zdecydował się i odjechał.

Przedstawione okoliczności obciążające L. W., a w szczególności zaplanowany, wyrachowany i brutalny sposób działania, który

bardzo negatywnie
odbił się na psychice
pokrzywdzonej
zdecydowały o
podwyższeniu
wymierzonej mu
kary pozbawienia
wolności do 6
lat. Zdaniem Sądu
Apelacyjnego, kara
w tym rozmiarze
jest adekwatna do
stopnia zawinienia
oskarżonego oraz do
stopnia społecznej
szkodliwości
przestępstwa,
jakiego się dopuścił,
jak też zapewnia
prawidłowe
oddziaływanie
wychowawcze i
zapobiegawcze
wobec niego. Poza
tym kara ta czyni
zadość potrzebom w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.

Nie budzą także
zastrzeżeń
orzeczone wobec
L. W. środki
kompensacyjne
(punkt IX i
X zaskarżonego
wyroku) i środek
karny (punkt XI
zaskarżonego
wyroku). W tym
zakresie skarżący nie
podniósł żadnego
zarzutu, jak też
nie naprowadził w
tym przedmiocie
jakiegokolwiek
argumentacji w

<p>uzasadnieniu apelacji, która podważałaby wspomniane rozstrzygnięcia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec L. W. kary w niższym rozmiarze niż 4 lata i 10 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie, ponieważ niezasadny okazał się zarzut podniesiony w apelacji obrońcy, a przy tym zasadny okazał się zarzut podniesiony w apelacji prokuratora, który skutkowało podwyższeniem wymierzonej L. W. kary. Okoliczności, które zdecydowały o takim rozstrzygnięciu zostały przedstawione przy omówieniu zarzutu</p>		

podniesionego w apelacji obrońcy.			
3.2.	<p>Obrońca oskarżonego M. U. podniósł następujące zarzuty:</p> <p>1) obraży art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. polegającej na zakwalifikowaniu działania oskarżonego – przy użyciu latarko – paralizatora – jako zbrodni rozboju oraz występku z art. 189 § 1 k.k., pomimo iż narzędzie użyte przez oskarżonego nie posiadało właściwości obezwładniających, a pozbawienie wolności nie trwało ponad czas konieczny do popełnienia pozostałych czynów;</p> <p>2) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że występki zgwałcenia nie zostały popełnione przez oskarżonego w zbiegu kumulatywnym z art. 280 § 1 k.k. oraz art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k., lecz stanowił odrębne przestępstwo;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>3) rażącej niewspółmierności kary, ale ma ona być jedynie skutkiem uchybień opisanych we wcześniejszych zarzutach, a nie pierwotną przyczyną uchybienia.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zasadny okazał się jedynie zarzut, w którym obrońca zakwestionował przyjęcie kwalifikacji z art. 280 § 2 k.k. Pozostałe zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.</p> <p>Po pierwsze, Sąd Apelacyjny w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 24 stycznia 2001 r., I KZP 45/00, że wymieniony w art. 280 § 2 k.k. „środek obezwładniający” – podobnie, jak i inne wskazane tam przedmioty i sposób działania – musi być niebezpieczny, tj. <u>bezpośrednio zagrażający życiu</u> (OSNKW 2001/3-4, poz. 17). Stanowisko to ma też swoje</p>			

oparcie w
orzecznictwie Sądów
Apelacyjnych (por.
wyrok SA w
Katowicach z dnia
24 maja 2005
r., sygn. akt II
AKa 155/05, L. i
postanowienie SA w
Krakowie z dnia 7
lipca 2004 r., sygn.
akt II AKz 245/04,
KZS 2004/7-8, poz.
54). Tak więc
do uznania, iż
zachowanie sprawcy
stanowiło realizację
tego znamienia
kwalifikującego,
konieczne jest
wykazanie dwóch
elementów: po
pierwsze tego, że
środek, którym
posłużył się sprawca,
zaliczany jest do
środków
obezwładniających,
po wtóre, że ten
środek
charakteryzuje się
cecha
niebezpieczności w
rozumieniu art. 280
§ 2 k.k. W
niniejszej sprawie
żaden z dowodów
nie wskazuje na
to, aby latarko –
paralizator, którym
posłużył się M.
U. bezpośrednio
zagroził życiu
pokrzywdzonej.
Okoliczności tej nie
naprowadził nawet
w najmniejszym
stopniu także Sąd
Okręgowy. Dlatego
też przyjęcie w

kwalifikacji prawnej
czynu art. 280
§ 2 k.k. było
nieprawidłowe.

Należało przyjąć
kwalifikację z art.
280 § 1 k.k.,
tj. typ podstawowy
rozboju, jak tego
domaga się obrońca
w apelacji.

Po drugie, nie ma
racji obrońca, że
pozbawienie
wolności A. D. (1)
„nie trwało ponad
czas konieczny do
popelnienia
pozostałych czynów”
– de facto chodzi o
przestępstwo
rozboju. W
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku Sąd
Okręgowy słusznie
zauważył, że w
omawianym
przypadku doszło
do rzeczywistego
zbiegu przepisów,
ponieważ, wbrew
twierdzeniom
obrońcy,
pozbawienie
wolności
pokrzywdzonej
przekraczało granice
konieczne do
popelnienia rozboju.
Rzecz w tym, że
już po zaborze
torebki z pieniędzmi
oskarżeni nadal
przetrzymywali A.
D. (2) w stodole,
utrzymując
pozbawienie jej
wolności. Pilnował

ją L. W.. Czynił to na polecenie M. U., który w tym czasie zatelefonował do nieustalonego mężczyzny i oczekiwał na jego przyjazd. Po przyjeździe tego mężczyzny doszło do „ogłędzin” samochodu, którym na miejsce zdarzenia przyjechała pokrzywdzona. Mężczyzna rozważał nabycie pojazdu, ale ostatecznie nie zdecydował się i odjechał. Nadto, co przecież nie jest w sprawie sporne, utrzymywanie pozbawienia wolności A. D. (1) przeszło na etap kolejnego zachowania M. U., jakim był zgwałcenie, choć w tym ostatnim przypadku słusznie nie przyjęto kwalifikacji kumulatywnej art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. W rezultacie pozbawienie wolności pokrzywdzonej trwało nieprzerwanie na przestrzeni opisanych wydarzeń i zdecydowanie wykraczało poza czas niezbędny do popełnienia rozboju. Ostatecznie zatem

zasadnie w
kwalifikacji prawnej
czynu przypisanego
M. U. w punkcie I
zaskarżonego
wyroku przytoczono
m.in. art. 189 § 1 k.k.

Po trzecie,
oczywiście
bezzasadny jest
zarzut obrońcy,
w którym stara
się przekonać, że
dopuszczając się
zgwałcenia M. U. nie
popęłił odrębnego
czynu, lecz był to
jeden czyn, który
stanowił niejako
kontynuację rozboju
i co winno
skutkować
przyjęciem
kwalifikacji
kumulatywnej.

Sugestia ta jest
całkowicie oderwana
od realiów
dowodowych
sprawy. W
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku Sąd
Okręgowy słusznie
wskazał, że zarówno
z wyjaśnień M. U.,
jak i L. W. wynika,
iż uzgodniony przez
nich zamiar
obejmował
pozbawienie
wolności
pokrzywdzonej i
dokonanie na jej
szkodę rozboju.
W tym celu
opracowali plan,
który zrealizowali.
Na żadnym etapie

ich uzgodnień nie było mowy o zgwałceniu ofiary. Jak trafnie zaznaczył to Sąd I instancji, M. U. zamiar zgwałcenia podjął „przy okazji”, gdy A. D. (1) została już okradziona w wyniku rozboju i była doprowadzona do bezbronności, rozpacz i paniki, a przede wszystkim nadal pozostawała w szopie, tj. pozbawiona wolności na odludziu, gdzie nie mogła liczyć na jakąkolwiek pomoc. Była to zatem decyzja sytuacyjna, stanowiąca zgoła odmienny zamiar, continuum aniżeli zamiar popełnienia rozboju. Znajduje to pokrycie w opinii biegłych, którzy stwierdzili, że zgwałcenie pokrzywdzonej wynikało z interakcji czynników sytuacyjnych, tj. niezaspokojonych potrzeb seksualnych, wzmożonego napięcia seksualnego oraz łatwej „dostępności” obiektu zależnego, jakim był „zniewolona” A. D. (1). W konsekwencji, Sąd Okręgowy w pełni prawidłowo

skazał M. U.
za dwa odrębne
przestępstwa.

Po czwarte, nie
zasługuje na
uwzględnienie
zarzut rażącej
niewspółmierności
kary. Zdaniem Sądu
Apelacyjnego,
wymierzone
oskarżonemu kary
jednostkowe, jak
i kara łączna,
nawet przy zmianie
kwalifikacji z art.
280 § 2 k.k. na
art. 280 § 1 k.k.
rażą łagodnością,
a nie surowością
i zasadne było
ich podwyższenie,
o czym będzie
mowa bliżej przy
analizie apelacji
prokuratora, gdyż
nie ma potrzeby
omawiania tych
samyh kwestii
dwukrotnie.

Wniosek

Obrońca wniósł
alternatywnie o:

1) zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez
zakwalifikowanie
zachowań M. U. jako
jednego czynu z art.
280 § 1 k.k., art. 275
§ 1 k.k., art. 276 k.k.
oraz z art. 197 § 1 k.k.
w zw. z art. 12 § 1
k.k. w zw. z art. 11 § 2
k.k. w zw. z art. 64 §

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>2 k.k. i wymierzenie mu jednej kary w niższym wymiarze, aniżeli kara łączna orzeczona przez Sąd Okręgowy,</p> <p>2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Na uwzględnienie zasługiwał jedynie wniosek o przyjęcie kwalifikacji z art. 280 § 1 k.k. zamiast z art. 280 § 2 k.k. Pozostałe wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie. Takie postąpienie wynika wprost z oceny zasadności zarzutów podniesionych przez obrońcę, o czym była mowa wyżej i o czym w zakresie orzeczenia o karze będzie jeszcze mowa przy okazji odniesienie się do apelacji prokuratora.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Prokurator podniósł zarzut rażącej niewspółmierności</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>

kary polegający
na wymierzeniu
M. U. kary 7
lat pozbawienia
wolności za
przypisane mu
przestępstwo z art.
189 § 1 k.k.
i art. 280 §
2 k.k. i art.
157 § 2 k.k.
i art. 275 §
1 k.k. i art.
276 k.k. w zw.
z art. 12 § 1
k.k. w zw. z
art. 11 § 2 k.k.
w zw. z art.
64 § 2 k.k.,
kary 6 lat i
5 miesięcy
pozbawienia
wolności za
przypisane mu
przestępstwo z art.
197 § 1 k.k. w zw. z
art. 64 § 1 k.k., a w
efekcie kary łącznej
10 lat i 3 miesięcy
pozbawienia
wolności, a
oskarżonemu L.
W. kary 4 lat
i 10 miesięcy
pozbawienia
wolności za
przypisane mu
przestępstwo z art.
189 § 1 k.k. i art. 280
§ 2 k.k. i art. 157 §
2 k.k. i art. 275 §
1 k.k. i art. 276 k.k.
w zw. z art. 12 § 1
k.k. w zw. z art. 11
§ 2 k.k., podczas gdy
względny przewencji
szczególnej i ogólnej
oraz społeczna
szkodliwość czynów
przypisanych tym

niezasadny

	oskarżonym przemawiały za wymierzeniem M. U. wyższych jednostkowych kar pozbawienia wolności i w efekcie wymierzenie temu oskarżonemu wyższej kary łącznej pozbawienia wolności oraz za wymierzeniem L. W. wyższej kary pozbawienia wolności za przypisane mu przestępstwo.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut zasługiwał na uwzględnienie. <i>I. Odnośnie do oskarżonego M. U..</i> Mimo, iż Sąd Apelacyjny uwzględnił zarzut obrońcy i w miejsce art. 280 § 2 k.k. przyjął w podstawie prawnej skazania art. 280 § 1 k.k., to i tak uznał, że nawet przy tej złagodzonej kwalifikacji prawnej obie wymierzone M. U. kary jednostkowe, jak i kara łączna rażą łagodnością – uznając tym samym zarzut prokuratora			

za zasadny. Wynika to z tego, że Sąd Okręgowy pominął niektóre okoliczności obciążające, które uwypuklił w apelacji oskarżyciel publiczny, a niektórym okolicznościom obciążającym nadał zbyt małą wagę na etapie orzekania o karze.

Po pierwsze, M. U. był w przeszłości aż **czternastokrotnie** karany, w tym ośmiokrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu, a poza tym za przestępstwa przeciwko zdrowiu i wolności. Odbywał długoterminową karę łączną 5 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności, obejmującą m.in. karę za rozbój popełniony w warunkach recydywy szczególnej podstawowej z art. 64 § 1 k.k. Obecnie dopuścił się kolejnych poważnych przestępstw o bardzo dużym ładunku społecznej szkodliwości, tj. rozboju i zgwałcenia. Świadczy to o tym, iż nie wyciągnął on

należytych
wniosków i
postanowił nadal
kroczyć drogą
przestępstwa.
Uprzednie skazania
i odbywanie kary
pozbawienia
wolności w
warunkach izolacji
więziennej nie
zrobiły na nim
żadnego wrażenia i
nie wdrożyły go
do przestrzegania
obowiązującego
porządku prawnego.
Mało tego, stopień
jego demoralizacji
znaczaco wzrasta i
z pewnością nie
zasługuje on na
pobłażliwe
traktowanie. Trafnie
spozstrzegł
prokurator, że
oskarżony z
popelniania
przestępstw uczynił
sobie sposób na
życie.

Po drugie, z opinii
biegłych wynika, że
M. U. posiada
osobowość
nieprawidłową
dysocjacyjną
Cechuje się silnym
egocentryzmem,
niskim poziomem
emocjonalnego
zrównoważenia,
tendencją do
gromadzenia
uczucia złości,
napięcia oraz
prymitywnymi
mechanizmami
obronnymi, tj.

przenoszeniem odpowiedzialności za swoje czyny na inne osoby. Lekceważy normy i zasady społeczne. W ogóle nie empatyzuje z pokrzywdzoną – ofiarą gwałtu. Taka postawa oskarżonego, jak trafnie zauważył to Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, choć nie przywiązał do tego odpowiedniej wagi, nie daje jakiegokolwiek nadziei na to, że zrozumie on naganność swojego zachowania i ogrom zła, jakie wyrządził A. D. (1).

Po trzecie, oskarżony jednym czynem (pkt I zaskarżonego wyroku) naruszył różne dobra chronione prawem, co znalazło wyraz w przyjętej kwalifikacji kumulatywnej. Mianowicie, godził on w mienie (art. 280 § 1 k.k.), w wolność (art. 189 § 1 k.k.), w zdrowie (art. 157 § 2 k.k.) i w wiarygodność dokumentów (art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k.). Zgodnie z art. 115 § 2 k.k., przy ocenie

stopnia społecznej
szkodliwości czynu
należy wziąć pod
uwagę m.in. rodzaj i
charakter
naruszonego dobra.
Niewątpliwie
wielość naruszonych
dóbr musi wpłynąć
na podwyższenie
stopnia społecznej
szkodliwości czynu.
Z kolei kolejnym
czynem M. U. godził
w tak istotne dobro
chronione prawem,
jakim jest wolność
seksualna.

Po czwarte,
niebagatelne
znaczenie ma to, że
M. U. pierwszego
z przypisanych mu
czynów dopuścił
się w warunkach
multirecydywy
określonej w art. 64
§ 2 k.k., natomiast
przestępstwa
zgwałcenia w
warunkach recydywy
szczególnej
podstawowej z art.
64 § 1 k.k.

Po piąte, w
przypadku rozboju
M. U. odegrał
wiodącą rolę. To on
wyszedł z inicjatywą
popelnienia tego
przestępstwa. To
on kontaktował się
z pokrzywdzoną w
celu zwabienia jej
„na odludzie”, gdzie
dokonany został
rozbój. To on też
w trakcie zdarzenia

wydawał polecenia
L. W..

Po szóste, poza
częściowym
przyznaniem się do
popelnienia
pierwszego z
przypisanych
przestępstw, brak
jest po stronie
oskarżonego
jakichkolwiek
okoliczności
łagodzących.

Po siódme, na
co słusznie zwrócił
uwagę prokurator
w swojej apelacji,
nie można tracić
z pola widzenia
sposobu popelnienia
przez oskarżonego
przypisanych mu
przestępstw. Otóż, w
przypadku rozboju,
działając wspólnie i
w porozumieniu z
L. W., zaplanował
całe przestępne
przedsięwzięcie.

Motywowany
łatwym zyskiem
zwabił A. D. (1)
w odludne miejsce,
a następnie wraz z
L. W. zaatakował
w stodole. Był
to brutalny atak.
Pokrzywdzona była
dosłownie
bezbronna.

Przerażona. Ze
strachu oddała
mocz. Atakowało
ją dwóch silnych
mężczyzn. Zaczęli od
uderzenia jej w tył
głowy, a następnie

trzykrotnie porazili ją paralizatorem, a uczynił to osobiście M. U.. Potem przewrócili na ziemię, zaś L. W. celowo przygniótł pokrzywdzoną swoim ciałem, aby uniemożliwić jej obronę. Oskarżeni podjęli próbę skrepowania rąk A. D. (1) i zaklejenia ust taśmą. M. U. ciągnął ją za prawą rękę, a L. W. za lewą rękę. Nadto już po zaborze torebki z pieniędzmi oskarżeni nadal przetrzymywali A. D. (2) w stodole, utrzymując pozbawienie jej wolności. Pilnowała ją L. W.. W tym czasie M. U. zatelefonował do nieustalonego mężczyzny i oczekiwał na jego przyjazd. Po przyjeździe tego mężczyzny doszło do „ogłędzin” samochodu, którym na miejsce zdarzenia przyjechała pokrzywdzona. Mężczyzna rozważał nabycie pojazdu, ale ostatecznie nie zdecydował się i odjechał. Jeżeli chodzi o zgwałcenie, to również ono miało brutalny przebieg. M. U., mimo próśb A. D. (1), aby tego nie czynił, strasząc „mafią”,

chwycił ją za głowę i przytrzymując zmusił do oralnej stymulacji jego penisa zakończonej wytryskiem nasienia do jej ust.

Przedstawione okoliczności obciążające M. U., a w szczególności wielokrotna karalność, nieprawidłowa osobowość, brak empatii dla ofiary, wysoki stopień demoralizacji, zaplanowany, wyrachowany i brutalny sposób działania, który bardzo negatywnie odbił się na psychice pokrzywdzonej zdecydowały o podwyższeniu kar wymierzonych mu w zaskarżonym wyroku, i tak:

- za przestępstwo przypisane mu w punkcie I do 8 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i to mimo zastąpienia w kwalifikacji prawnej art. 280 § 2 k.k. art. 280 § 1 k.k., o czym już była mowa,

- za przestępstwo przypisane mu w punkcie III do 9 lat pozbawienia wolności,

- karę łączną
orzeczoną w punkcie
V do 14 lat
pozbawienia
wolności.

Zdaniem Sądu
Apelacyjnego, kary
w tych rozmiarach
są adekwatne do
stopnia zawinienia
oskarżonego oraz do
stopnia społecznej
szkodliwości
przestępstw, jakich
się dopuścił, jak też
zapewniają
prawidłowe
oddziaływanie
wychowawcze i
zapobiegawcze
wobec niego. Poza
tym kary te czynią
zadość potrzebom w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.

Jednocześnie Sąd
Apelacyjny uznał,
że kary, o które
zawnioskował w
apelacji prokurator
byłyby rażąco za
surowe. Kary te
bowiem oscylują
w maksymalnym
ustawowym
zagrożeniu, nie
mówiąc o karze
łącznej w
sugerowanym
rozmiarze 25 lat
pozbawienia
wolności. Tak
wysokich rozmiarów
kar prokurator nie
umotywował

przekonująco w apelacji.

Nie budzą zastrzeżeń orzeczone wobec M. U. środki kompensacyjne (punkt IV i X zaskarżonego wyroku) i środki karne (punkt II i XI zaskarżonego wyroku). W tym zakresie prokurator, ani też obrońca nie podnieśli żadnego zarzutu, jak też nie naprowadzili w tym przedmiocie jakiegokolwiek argumentacji w uzasadnieniach apelacji, która podważałaby wspomniane rozstrzygnięcia.

II. Odnośnie do oskarżonego L. W..

Także w przypadku L. W., mimo przyjęcia w miejsce art. 280 § 2 k.k. art. 280 § 1 k.k., Sąd Apelacyjny uznał, że nawet przy tej złagodzonej kwalifikacji prawnej wymierzona oskarżonemu kara razi łagodnością – uznając tym samym zarzut prokuratora za zasadny. Wynika to z tego, że Sąd Okręgowy pominął niektóre okoliczności

obciążające, które uwypuklił w apelacji oskarżyciel publiczny, a niektórym okolicznościom obciążającym nadał zbyt małą wagę na etapie orzekania o karze. Wprawdzie przy omówieniu apelacji obrońcy oskarżonego L. W. była już o tym mowa, ale wypada przypomnieć, co następuje.

Po pierwsze, L. W. był już w przeszłości karany. Obecnie dopuścił się przestępstwa o o wiele większym ładunku społecznej szkodliwości.

Świadczy to o tym, iż nie wyciągnął on należytych wniosków i postanowił nadal kroczyć drogą przestępstwa.

Uprzednie skazanie nie zrobiło na nim żadnego wrażenia i nie wdrożyło go do przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Mało tego, stopień jego demoralizacji wzrasta.

Po drugie, oskarżony jednym czynem naruszył różne dobra chronione prawem, co znalazło wyraz w przyjętej kwalifikacji

kumulatywnej.

Mianowicie, godził on w mienie (art. 280 § 1 k.k.), w wolność (art. 189 § 1 k.k.), w zdrowie (art. 157 § 2 k.k.) i w wiarygodność dokumentów (art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k.). Zgodnie z art. 115 § 2 k.k., przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu należy wziąć pod uwagę m.in. rodzaj i charakter

naruszonego dobra. Niewątpliwie wielość naruszonych dóbr musi wpłynąć na podwyższenie stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Po trzecie, L. W. dopuścił się przestępstwa mającego charakter czynu ciągłego w rozumieniu art. 12 § 1 k.k. Skazanie zaś za ten czyn, zgodnie z art. 57b k.k., stanowi wypadek nadzwyczajnego obligatoryjnego obostrzenia kary.

Po czwarte, na co słusznie zwrócił uwagę prokurator w swojej apelacji, nie można tracić z pola widzenia sposobu popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu przestępstwa. Otóż,

działając wspólnie i w porozumieniu z M. U., zaplanował całe przestępne przedsięwzięcie.

Motywowany łatwym zyskiem zwabił A. D. (1) w odludne miejsce, a następnie wraz z M. U. zaatakował w stodole. Był to brutalny atak. Pokrzywdzona była dosłownie bezbronna.

Przerażona. Ze strachu oddała mocz. Atakowało ją dwóch silnych mężczyzn. Zaczęli od uderzenia jej w tył głowy, a następnie trzykrotnie porazili ją paralizatorem. Potem przewrócili na ziemię, a L. W. celowo przygniótł pokrzywdzoną swoim ciałem, aby uniemożliwić jej obronę. Oskarżeni podjęli próbę skrepowania rąk A. D. (1) i zaklejenia ust taśmą. M. U. ciągnął ją za prawą rękę, a L. W. za lewą rękę. Choć inicjatywną rolę odegrał M. U., to jednak rola L. W. nie była pośrednia. Także i on wykazał się brutalnością. Skwapliwie też wykonywał polecenia M. U., w tym zabrał pokrzywdzonej torebkę z

pieniężmi, które zostały jej skradzione w wyniku rozboju. Co istotne, krzyki napadniętej A. D. (1) usłyszał właściciel posesji, na której doszło do zdarzenia, J. J. i zainteresował się tym co się dzieje. Wtedy to właśnie L. W. wyszedł do niego ze stodoły i kłamliwie zapewnił, iż pokrzywdzona wpadła do dziury, lecz sytuacja została już opanowana i nie ma potrzeby wzywania karetki pogotowia, co J. J. chciał uczynić. Nadto już po zaborze torebki z pieniędzmi oskarżeni nadal przetrzymywali A. D. (2) w stodole, utrzymując pozbawienie jej wolności. Pilnowała ją L. W.. W tym czasie M. U. zatelefonował do nieustalonego mężczyzny i oczekiwał na jego przyjazd. Po przyjeździe tego mężczyzny doszło do „ogłędzin” samochodu, którym na miejsce zdarzenia przyjechała pokrzywdzona. Mężczyzna rozważał nabycie pojazdu, ale ostatecznie nie zdecydował się i odjechał.

Przedstawione okoliczności obciążające L. W., a w szczególności zaplanowany, wyrachowany i brutalny sposób działania, który bardzo negatywnie odbił się na psychice pokrzywdzonej zdecydowały o podwyższeniu wymierzonej mu kary pozbawienia wolności do 6 lat. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, kara w tym rozmiarze jest adekwatne do stopnia zawinienia oskarżonego oraz do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa, jakiego się dopuścił, jak też zapewnia prawidłowe oddziaływanie wychowawcze i zapobiegawcze wobec niego. Poza tym kara ta czyni zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Nie budzą także zastrzeżeń orzeczone wobec L. W. środki kompensacyjne (punkt IX i X zaskarżonego wyroku) i środek karny (punkt XI

<p>zaskarżonego wyroku). W tym zakresie skarżący nie podniósł żadnego zarzutu, jak też nie naprowadził w tym przedmiocie jakiegokolwiek argumentacji w uzasadnieniu apelacji, która podważałaby wspomniane rozstrzygnięcia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku polegającą na wymierzeniu M. U. kary 15 lat pozbawienia wolności za przestępstwo przypisane mu w punkcie I zaskarżonego wyroku, kary 18 lat pozbawienia wolności za przestępstwo przypisane mu w punkcie III zaskarżonego wyroku i w efekcie orzeczenie kary łącznej 25 lat pozbawienia wolności, a oskarżonemu L. W. kary 7 lat pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za</p>		

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wnioski zasługiwały częściowo na uwzględnienie, o czym już była mowa wyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	Mimo, że obrońca L. W. zaskarżył wyrok tylko w zakresie orzeczenia o karze, to Sąd Apelacyjny z urzędy zmienił zaskarżony wyrok na korzyść oskarżonego w ten sposób, że w miejsce art. 280 § 2 k.k. przyjął w kwalifikacji prawnej art. 280 § 1 k.k. Wadliwość przyjętej w tym zakresie kwalifikacji prawnej w zaskarżonym wyroku została wykazana przy omówieniu apelacji obrońcy oskarżonego M. U. i do tam zawartej argumentacji Sąd Apelacyjny się odwołuje.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		

<p>Sąd Apelacyjny uznał, że utrzymanie w powyższym zakresie zaskarżonego wyroku w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe w rozumieniu art. 440 k.p.k.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Sąd Apelacyjny utrzymał zaskarżony wyrok w mocy co do rozstrzygnięć, które nie zostały zmienione, o czym będzie mowa w kolejnej rubryce.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Powody utrzymania zaskarżonego wyroku w powyższym zakresie zostały wskazane przy okazji omówienia zarzutów podniesionych w apelacjach</p>		

obrońców i apelacji prokuratora.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Sąd Apelacyjny:</p> <p>1) zmienił zaskarżony wyrok odnośnie do M. U. w ten sposób, że:</p> <p>a) w opisie czynu przypisanego mu w punkcie I po wyrażeniu „elektrycznego”, a przed słowem „przewracając” dodał zapis o treści: „przy czym środek ten nie zagrażał bezpośrednio życiu pokrzywdzonej”, a w konsekwencji czyn ten zakwalifikował z art. 189 § 1 k.k. i art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., zaś za podstawę prawną wymiaru kary przyjął art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i jednocześnie karę wymierzoną za ten czyn podwyższył do 8 lat i 6 miesięcy</p>		

pozbawienia
wolności,

b) podwyższył karę
pozbawienia
wolności
wymierzoną mu
za przestępstwo
przypisane w
punkcie III do 9 lat,

c) podwyższył
wymierzoną mu w
punkcie V karę
łącznie pozbawienia
wolności do 14 lat;

2) zmienił
zaskarżony wyrok
odnośnie do L. W.
w ten sposób, że w
opisie przypisanego
mu w punkcie
VII przestępstwa po
wyrażeniu
„elektrycznego”, a
przed słowem
„przewracając”
dodał zapis o treści:
„przy czym środek
ten nie zagrażał
bezpośrednio życiu
pokrzywdzonej”, a w
konsekwencji czyn
ten zakwalifikował z
art. 189 § 1 k.k. i art.
280 § 1 k.k. i art. 157
§ 2 k.k. i art. 275 § 1
k.k. i art. 276 k.k. w
zw. z art. 12 § 1 k.k.
w zw. z art. 11 § 2
k.k., zaś za podstawę
prawną wymiaru
kary przyjął art. 280
§ 1 k.k. w zw. z
art. 11 § 3 k.k. w
zw. z art. 57b k.k.
i jednocześnie karę
wymierzoną za ten
czyn podwyższył do

6 lat pozbawienia wolności.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Także powody dokonanej zmiany zaskarżonego wyroku zostały zaprezentowane przy okazji omówienia zarzutów podniesionych w apelacjach obrońców oskarżonych i prokuratora oraz w rubryce dotyczącej uwzględnienia okoliczności z urzędu przez Sąd Apelacyjny i nie ma potrzeby powtarzanie tego samego jeszcze raz.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	nowo przewodu w całości		
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Pkt 4 i 5.	<p>Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat I. T. kwotę 885,60 złotych, w tym VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu L. W. z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Takie rozstrzygnięcie znajduje swoje oparcie w § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 5 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r., poz. 18).</p> <p>Kierując się sytuacją majątkową oskarżonych oraz uwzględniając to, że mają oni do odbycia długoterminowe kary pozbawienia wolności, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia</p>	

	23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zwolnił ich od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty za obie instancje.	
7. PODPIS		
P. G. H. K. I. P.		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego L. W..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wymierzenie oskarżonemu rażąco surowej kary pozbawienia wolności.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. U..	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie oskarżonego za dwa odrębne przestępstwa rozboju i zgwałcenia, mimo iż zachowania te winny być ocenione jako jeden czyn i jedno przestępstwo, przy czym w kwalifikacji należało pominąć art. 189 § 1 k.k. Nadto przyjęcie kwalifikacji z art. 280 § 2 k.k., choć należało czyn zakwalifikować z art. 280 § 1 k.k. oraz orzeczenie rażąco surowej kary łącznej pozbawienia wolności.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wymierzenie oskarżonym rażąco łagodnych kar pozbawienia wolności, przy czym w przypadku M. U. tak kar jednostkowych, jak i kary łącznej.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana